

WEER-

BAAR!

HOE DE ENGELSCHER RECRUTEN GEOEFEND WORDEN.

Alvorens naar het strijdtoneel te gaan, leeren de vrijwilligers het kampeven mee maken. Zij moeten hun eigen potje koken, en ter verharding wordt het kampeeren in het open veld ook in de oefeningen opgenomen. Het schijnt den „jongens” geen kwaad te doen.

Wat hier volgt is een les van een vader aan zijn zoon:

M'n jongen. We verkeerden in moeilijke tijden. De heele wereld en alles wat er op leeft, werkt en denkt, is in rep en roer. Wat we rotsvast dachten en onaantastbaar, blijkt nu los en zonder waarde. Dat is jammer, vreeselijk jammer, omdat het prettige gevoel van rust en zekerheid, ontstaan door het vertrouwen in de geleidelijke evolutie der maatschappelijke dingen en 's werelds opgroei daardoor voor lang verloren is.

In ons bloed is onrust gekomen. In ons hoofd een leegte. In ons hart iets dat schrijnt.

Wat moeten we doen?

Ja, wat?

Er zijn heel wat meeningen uitgesproken over alles, wat in die vier maanden van oorlog gebeurd is en wat na dien oorlog geschieden moet.

Ook in ons land en voor ons land. Geen groote, alles-overheerschende gedachte geeft ons steun.

Er zijn er, die, overtuigd van het bestaansrecht onzer natie, bereid zijn tot elk offer, om dat vrije bestaan te verdedigen.

Anderen vinden zoo'n strijd een kampen tegen het noodlot, iets doen wat toch tot geen resultaat brengt en zij leggen nu reeds het hoofd in de schoot of prediken de leer van berusting.

Er zijn er ook, (en helaas is deze groep veel groter dan men wel gelooft of erkennen wil) die het behoud van eigen lijf en het genot van eigen stoffelijk bezit hoog boven de belangen der gemeenschap stellen.

Zij redeneeren niet over de vraag, wat voor het land, het vaderland, het beste zal zijn. Neen, hun belangstelling concentreert zich alleen op het eigen wel en wee. Een strak doorgevoerd individualisme verlaft hun denken.

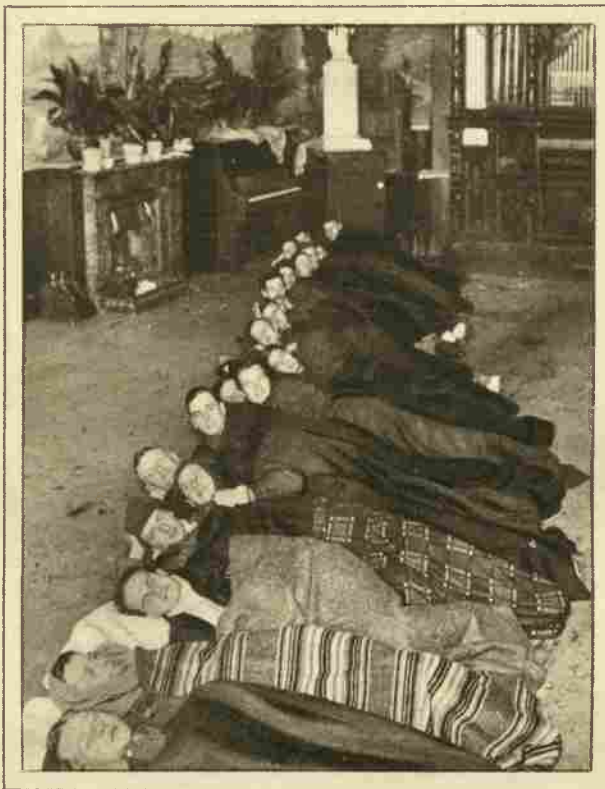
Ik zeg maar, (zoo is hun slotsom). beter is het dat men over mij oordeelen moet: kijk, daar loopt Jantje, dan dat men constateeren kan: kijkt, daar ligt Jantje.

Ik hoop, mijn zoon, dat jij nooit zoo denken, nooit zoo spreken zult. Je vader is geen dweper, die de volkseenheid tot een allesbeheerschende tyrannie opvoeren wil, die graag zou zien, dat het individu zijn eigen leven, zijn eigen willen, zijn eigen denken aan banden lel om den Staat als oppermachtig, als allesvertegenwoordigend en -omvattend op den troon te verheffen.

Je vader is ook niet de man, die zich eng wil ingraven binnen de grenzen van die streek, welke door toeval zijn vaderland werd. Hij voelt mee voor de heerlijke verbroederende gedachte van cosmopolitische toenadering.

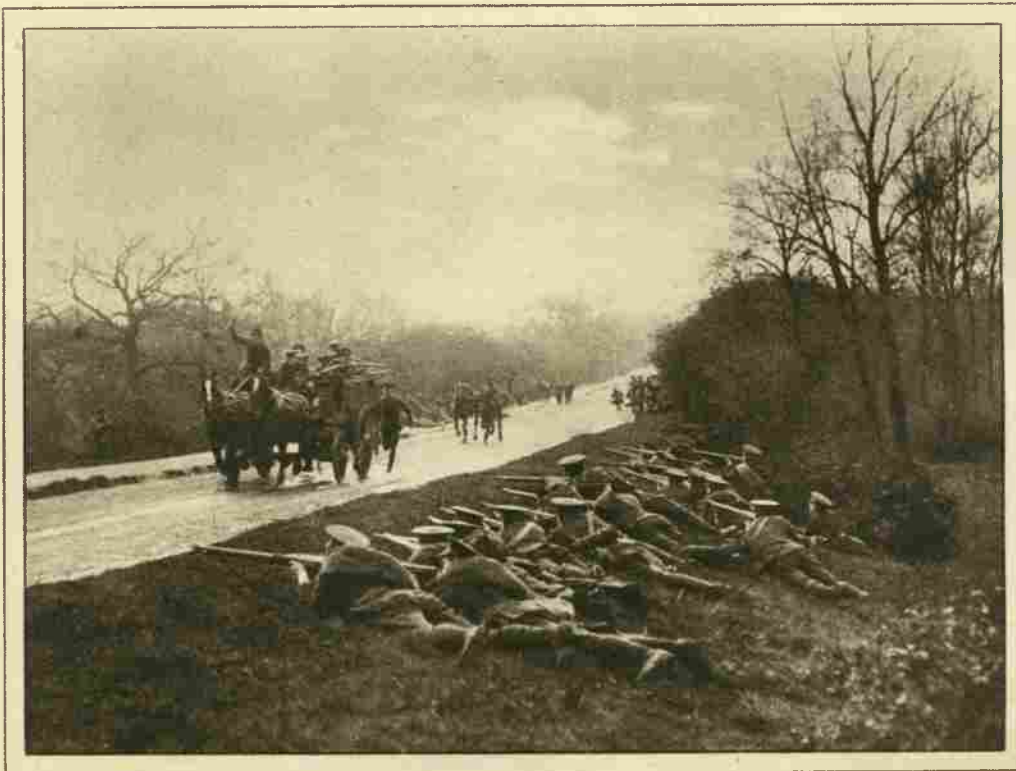
Maar, hij is gelukkig ook niet zoo slap, dat hij weerbaar-zijn als een fout beschouwt. Hij is dat gelukkig niet in zijn persoonlijk leven, waar kleine oorlogen, veldslagen van weinig bloederigen aard hem tot die weerbaarheid wel dwingen, noch in zijn gemeenschapsgevoel. Omdat hij weet, dat het opgeven van de gedachte, zichzelf te zijn, zoowel voor een persoon als voor een natie, niet tot die verbetering brengen kan, die ideale opleving, welke, het nastreven waard is.

Mijn jongen, al wie voor Nederland weerbaar is, zoo denk ik, die strijdt voor een mooi bezit. Dat is geen chauvinisme van ongezonden aard, om zulks te beweren. Nederland is een mooi land, dat zijn bewoners te eten geven kan. Nederland is een goed land, dat zijn inwoners vrijheid en ontwikkeling geeft. Nederland is een land, dat waard is als een groot bezit beschouwd te worden...

EEN ARTISTEN-CORPS.

Een groot aantal Engelsche artsen heeft zich tot een vrijwilligerscorps verenigd en dienst genomen. Zij worden voor den velddienst geoefend en maken alle oefeningen mee. Op onze foto ziet men een lange rij in dekens gewikkeld op den vloer liggen. Zoo moeten zij leeren wat later in het veld onvermijdelijk hun lot zal zijn.

MANOEUVRES.

die helaas meer naar de werkelijkheid gaan dan andere gebruikelijke krijgsoefeningen. Recruten voor het Engelsche Continentale leger bestemd houden in Epping Forest een Convooi aan. Zij hebben zich verborgen opgesteld, om zoo den „vijand” te overvallen. Het schijnt wel uit bovenstaande foto's dat de training der Britsche soldaten met zorg wordt doorgevoerd.

in de allereerste plaats voor hen, die er 't meeste recht op hebben: de Nederlanders.

De landen, die Nederland het dichtst omgeven, zijn ook goede landen, zijn ook mooie landen, maar jongen-lief, wanneer je als je vader ronddreukt had, nu hier, dan daar, dan zou je zeggen: Nou, voor den Nederlander is er geen beter plaats om zich thuis te gevoelen dan het eigen land.

En als je zoo denkt m'n jongen, en je zult zoo denken gaan, dan begrijp je ook wat je plicht is. Ik hoop nooit dat ze mij van jou zullen komen zeggen: Hij streed en bleef liggen. Maar nog dieper zou 't mij schrijnen wanneer ze van je zeggen konden: Hij was laf en liep weg.

Ik spreek en denk nu niet alleen aan oorlog. Neen, ik spreek en denk nog meer aan den strijd, dien jij, mijn jongen, net zoo goed zult moeten vechten om je leven te maken, als je vader dat doen moet en probeert te doen.

Ik wou dat alle vaders in Nederland, ereis met hun zoons zóó praten wilden. Jelui jongens hebben, naar wat ik zoo hoor in huis en op straat, in intieme gesprekken en in ruimer kringen, wel noodig, dat je een prikkel wordt gegeven, die je de waarde van het weerbaar-zijn doet gevoelen.

Gelukkig lang niet allen.

Want dan zag het er treurig met ons uit.

Maar velen toch.

Die luidjes van „beter Jantje loopen, dan Jantje liggen” wel in de eerste plaats.

Er zijn er véél, te véél van in ons goeie Vaderland. 't Is treurig, maar 't is waar. En voor die menschen, waartoe jij jongen, ik zeg het je nog ereis, nooit moogt behooren, heb ik een les:

„Elk ding wat waard is bezeten te worden, is waard dat er om gevochten en dat het verdedigd wordt.”

Heusch, mijn jongen, dat mag je als een vaste regel aannemen. Van mij, je vader.

En wie niet de durf heeft en de lust om iets goeds te bezitten, iets goeds te veroveren, iets goeds te verdedigen, die is geen knip voor zijn neus waard, geen tegen elkaar slaan van de vingers.

Dat is mijn overtuiging.

Zoo sprak de vader.

En weet ge wat de jongen zei?

„Pappa, bom!”

De jongen was maar elf maanden en twee weken.

Hij had dus 't recht om „Pappa, bom” te zeggen en zijn antwoord was in zijn soort juist en logischer dan zoo'n toespraak van een vader, tot zoo'n jongen.

Maar de vader dacht niet aan het logische, hij dacht aan de noodzakelijkheid van zijn redeneering, op dit oogenblik voor die velen, waarvan hij sprak, later wellicht voor zijn jongen ook.

En hij geloofde dat „Pappa, bom” een toezegging was, die hem groote verwachting geven kon.

Welke vader ziet in zijn kind geen vervuller van zijn innigste wenschen?

Het spreekwoord van den uil, die een valk zou zijn, is altijd nog onaantastbaar waar en mogelijk om toegepast te worden.